

Posudek vedoucího diplomové práce
Oxany Jirouškové „Adaptace na jinou kulturu“,
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Katedra psychologie,
Praha 2008

Autorka za téma své práce zvolila problematiku vzájemného sžívání se české a odlišné (ne/české) kultury. Nezabývá se však postupným vrůstáním Čechů do prostředí cizí kultury jako tolik předchozích prací, naopak umožňuje nám podrobněji a s inspirující jinakostí nahlížet svoji domácí „kulturu“ očima těch, kdo do ní vstupují, aby na delší čas našli v České republice svůj domov.

Teoretická část se zabývá problematikou kultury a charakteristických kulturních hodnot, včetně otázek, které souvisejí s průběhem a mírou úspěšnosti adaptace. Na tyto kapitoly pak navazuje charakteristika Čechů jako majoritní společnosti a podrobnější popis migračních komunit v České republice.

Teoretickou rovinu práce dokreslují příběhy jednotlivých imigrantů, získávané převážně metodou rozhovoru pomocí návodu. Autorka zde přesvědčivě dokládá obtíže při získávání výzkumných dat i souhlasu s jejich zveřejněním. Řadu těchto problémů dokresluje také kapitola o etice výzkumu. Údaje získané z rozhovorů postupně dokládají jednotlivé okruhy problémů tak jak je autorka zachycuje v teoretické části práce. (V této souvislosti je přínosem i příloha, která detailně zachycuje postup při zpracovávání výzkumných otázek.)

Mezi jinými výstupy předložené práce zaujme pohled na majoritní „hostitelskou“ společnost a zejména přehled bariér a podpůrných momentů, jak je imigranti vnímají. Autorka tak nabízí inspirující, byť nikoli předsudků prostou, reflexi domácí společnosti, jak je viděna příchozími usedlíky jako součást jejich jedinečného lidského příběhu.

Celá práce je řádně doložena řadou příloh a poměrně bohatou literaturou. Limity získaných dat jsou podrobněji reflektovány v kapitole diskuse. Zejména však oceňuji autorčinu snahu o pohled z druhé strany na imigrační problematiku, který nastavuje citlivé zrcadlo možným oblastem nechtěných kulturních střetů a to právě v době, kdy se nebývalou měrou zvyšuje četnost mezikulturního setkávání.

Uvítala bych, kdyby v diskusi autorka zmínila některá konkrétní opatření, která by mohla - podle jejích zkušeností - přispět k lepšímu porozumění mezi hostitelskou kulturou České republiky a jednotlivými imigračními komunitami.

Závěrem doporučuji, aby se předložená práce stala předmětem obhajoby na katedře psychologie FF UK.

V Praze 8.8.2008

PhDr. Iva Štětovská